2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

27 MAYIS 1992
SAYI: 11
KDV. DAHİL
2000' LİRA

KARA MURAT

KARA MURAT

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞIK ve KAN

- Popescu ölürken, bu odada gizli bir yolun bulunduğundan söz etmişti. Acaba bulabilir miyiz? diye mırıldandı.

Yaralı Mustafa Bey güçlükle doğruldu:

- Şu ocağın altında garip bir şekil var. Orayı bir kurcalayın, dedi.

Birden kapı gümbürtüyle sarsılmaya başladı.

Muhafızlar büyük bir kalas getirmişler, gerilip gerilip kapıyı dövmeye başlamışlardı.

Duvarlardan sıvalar dökülüyor, menteşeler yaylanıyor ama kapı dayanıyordu.

Kara Murat muhteşem bir soğukkanlılıkla:

- Kapı sağlam... Daha birkaç dakikamız var, dedi. Sonra ocağa girip, girip gizli geçidi aramaya koyuldu:

Mustafa bey, Mihail'e seslendi:

- Hey ahbap! Şu yuvarlak fıçılarda ne var?

Mihail baktı, elini sokup karıştırarak:

- Bilmem, dedi. Hiç bir şeye benzemiyor. Siyah kum gibi bir şey...

- Yaa! Getir bir de ben bakayım onlara:

Mihail şaşırdı:

- İlaç diye yaralarına mı süreceksin?

Mustafa beyin bakışları birden değişti. Emretmeye alışmış insanların sert sesiyle:

- Getir diyorum sana ahmak herif! dedi. Birkaç dakika ya kadar öleceğim. Beni kötü kötü söyletme!

Mihail, ölmek üzere olan insanın son dileğini yerine getirmiş olmak için acayip fıçıyı Mustafa Bey'in yanına götürdü.

Genç Türk beyi şöyle bir baktı, gözlerinde sevinç ifade eden bir pırıltı yanıp söndü.

Kapı artık devrilmek üzereydi.

Mustafa beyin yarası hâlâ kanıyordu.

Muhafızlar, karşılıklı beşer kişinin tuttuğu dev kalasla gerildiler, gerildiler, sonra koşup vurdular.

Demir kapı gümbür gümbür öttü. Sarsıldı, titredi, duvardan sökülüp, olanca ağırlığıyla odaya devrilirken çıkardığı korkunç ses, içler acısı bir ıstırap çığlığı gibi koridürlarda çın çın öttü.

Yazan: Rahmi Turan
Çizen: Abdullah Turhan

Muhafızlar sevinçle haykırdılar.

Yol açılmıştı.

Düşmanlarını artık ele geçirmişlerdi.

Zafer çığlıkları atarak odaya doldular.

Fakat birden oldukları yerde dona kaldılar.

Odada sadece bir kişi vardı.

O da yarasından oluk gibi kanlar akan, fakat dudaklarını alaylı bir gülümseme kaplayan garip bir kişi...

Ötekiler nereye gitmişti?

Kuş olup uçmuşlar mıydı?

Yoksa yer yarılıp, içine mi girmişlerdi?

Muhfızların şaşkın haline acı acı gülümseyerek bakan Mustafa Bey:

- Gelin... Gelin rezil herifler! Size güzel bir karşılama töreni hazıladım! diye bağırdı.

Elinde alev alev yanan bir çıra vardı. Bu çırayı, yanındaki garip fçılara çok yakın tutuyordu.

Muhafızlar daha ne olduğunu anlayamamışlardı ama yaralı adamın güven dolu hali onları ürkütmüştü. Endişeyle ona bakıyor, kılıçları elde yavaş yavaş,

çekine çekine yaklaşıyorlardı.

Mustafa Bey korkunç bir sakinlikle devam etti:

- Gelin Voyvoda nın köpekleri! Biraz daha yaklaşın! Acele edin! Bu fıçıların içinde ne var biliyor musunuz? BARUT! içinizde barutun ne olduğunu bilen var mı?

Mustafa beyin yarasından devamlı akan kan, onu bitirmiş, bütün gücünü almıştı. Artık sayıklar gibi konuşuyordu:

- Padişahımız, İstanbul'u fethederken, koca demir gülleleri surlara nasıl fırlatmıştı biliyor musunuz? İşte bununla, barutla atmıştı. Şimdi şu elimde yanan çırayı fıçının içine sokarsam, ne olacağını düşünebiliyor musunuz?

Koridorda kalan muhafızlar hâlâ odaya girmeye çalışıyorlardı. Mustafa Bey, ölüme koşan bu adamlara acıyarak baktı.

O devirde barutu tanımayanlar çoktu. Bu patlayıcı maddenin dehşetini bilen birkaç muhafızın gözleri büyüdü. Mustafa Bey korkunç bir sesle:

- Hep beraber havaya uçacağız! dedi.

İşte o zaman ağızlardan acı feryatlar fışkırdı.

Paniğe kapılan muhafızlar kapıya hücum edip kaçmak istediler. Ama koridoru dolduran öteki muhafızlar, korkunç durumu bilmediklerinden bağırıp küfrederek içeri girmeye çalışıyorlardı.

Bu yüzden hiç kimse kaçamadı.

Mustafa Bey kararlıydı.

Yirmi düşmanın birden beraberinde öbür dünyaya götürmek düşüncesi ile, yüzüne mutluluk dolu bir gülümseme yayılmıştı.

Yiğit Türk, ürpertici bir soğukkanlılıkla yanan çırayı barut fıçısının içine soktu.

Bir alev fışkırdı.

Korkunç bir patlama bütün sarayı sarstı.

Acı feryatlar, iniltiler, çığlıklar duvarlar arasında boğuk yankılar yaptı.

Kollar uçtu, kafalar koptu, gövdeler duvarlara yapıştı. Kan ve duman her yeri kapladı.

Birkaç dakika sonra odada, üst üste yığılmış cesetlerden, yavaş yavaş dağılan dumandan ve keskin bir barut kokusundan başka bir şey kalmamıştı.

İçerdekilerin tümü ölmüş, koridorda bulunanlar ise derin yaralar alarak inlemeye başlamışlardı.

Çok geride olduğu için kurtulanlar arasında bulunan muhafızların komutanı, on dakika sonra memnun bir şekilde Voyvoda'nın karşısına çıktı, selâm verdikten sonra:

- Emriniz yerine getirildi Majeste, dedi. İntikamınız alındı. Serserileri bir odada kıstırdık. İçeride barut fıçıları varmış.. İnfilak etti.. Hepsi birden paramparça olup öldü. Kemiklerini bile bulamadık...

Voyvoda habere çok sevindi. Hain hain gülerek:

- Komutan bana büyük bir hizmette bulundun, seni mükâfatlandıracağım, dedi.

Subay gittikten sonra neşe ile ellerini ovuşturarak mırıldandı:

- Bu herifler beni bayağı endişelendirmişti. Ne yaman dövüşyorlardı. Neyse kurtulduk, onlardan. Şimdi gidip Angela ile hesaplaşmanın zamanı geldi.

Oysa Voyvoda boşuna seviniyordu.

Çünkü Kara Murat ile Mihail, bu korkunç patlamadan burunları bile kanamadan kurtulmuşlardı.

Dar ve rutubetli dehlizde, ellerinde meşalelerle ilerlerken Kara Murat:

- Mustafa beyin fedakâlığı gözlerimi yaşarttı, dedi.

Mihail takdir dolu bir sesle mırıldandı:

- Zaten ölecekti... Beraberinde yirmi kişiyi birden götürdü. Siz Türkler, yaman insanlarsınız...

Kara Murat kısa bir süre düşündükten sonra:

- Şimdi, dedi. Bizi herkes öldü sanıyor. Bundan yararlanmalıyız.

- Nasıl?

- Voyvoda'nın dairesini basarak onu öldüreceğiz!

- Odasında mıdır acaba?

- Odasında yoksa da arayacağız...

Karanlık dehlizde, güçlükle ilerliyorlardı...

Mihail'in koltuğunun altında bir barut fıçısı vardı.

Sarayın çeşitli yerlerinde yangınlar çıkarmayı düşünüyorlardı. Kara Murat:

- Kargaşalıktan yararlanacağız, dedi. Mihail:

- Bu yol nereye çıkıyor acaba? diye sordu.

- Bilmem. Birazdan görürüz.

- Biliyor musun beyzadem? Dövüşü kazandıktan sonra Popescu'yu öldürmediğin için sana çok kızmıştım. Şu Türklerin erkeklik anlayışı amma da tuhaf oluyor, diye düşünmüştüm..

Kara Murat güldü:

- Ya şimdi ne düşünüyorsun?

- Affetmenin büyüklük olduğunu, soylu bir davranışın en kötü insanlarda bile iyi duygular yaratacağını düşünüyorum.

Mihail durdu, aklına gelen bir düşünceyle gülmeye başladı. Kara Murat şaşırarak sordu:

- Bu zindan gibi yer çok mu hoşuna gitti?

- Hayır beyzadem...

- Neden gülüyorsun öyleyse?

- Şu Allah'ın garip işine gülüyorum...

- Ne demek yani?

- Allah insana para vermez, yıllarca zengin olmak hülyaları içinde yaşatır, sonra bir gün gelir önüne para yığar, bu defa da harcamak için vakit bırakmaz...

- Hayrola.. Bir yerden bol para mı geçti eline?

- Evet beyzadem, sayende...

- Sayemde mi? Ben mi sana para kazandırdım?

- Evet...

- Allah Allah! Nasıl oldu bu?

- Sen Popescu ile dövüşürken ben herkesle bahse girdim... Seni kimse bir şeye benzetmediği için tutan da olmadı. Öyle çok para topladım ki, sorma... Hayırlısı ile buradan kurtulursak, o paraları sakladığın yerden çıkarıp bir güzel yeriz...

Kara Murat birden durdu:

- Bırak gevezeliği, yolumuz bitti galiba, dedi.

Yürüdükleri dehlizin sonuna gelmişlerdi. Önlerinde şimdi sadece, yosun tutmuş, rutubetli bir duvar vardı. Kara Murat:

- Bu duvarda bir kapı olmalı... Acaba nasıl açılıyor? diye mırıldandı.

Gizli kapıyı bulmak için ıslak duvarı santim santim incelemeye başladılar.

★★★

Kraliçe Luçya, gözlerinden kin ve öfke kıvılcımları saçarak odasında dolaşıyor:

- Evet, evet... Onu derhal öldürmem gerek, diye mırıldanıyordu.

Kara Murat ile arkadaşlarının idam sehpasından kaçmaları çok iyi olmuştu....

Saray karışmış, herkes birbirine girmişti.

Hele o korkunç patlamadan sonra çıkan yangın bütün sarayın altını üstüne getirmişti.

Herkes yangını söndürmeye çalışıyordu.

Kimsenin kimseye bakacak hali yoktu.

Bu kargaşalık anında, gidip Angela'yı kolayca öldürebilirdi.

Bunu düşününce Kraliçe sevinçle titredi.

Dolaptaki gizli gözden hançerini aldı, elbisesinin altına gizleyerek koridora çıktı.

Bütün daireler açık, bütün odalar boştu.

Angela tehlikedeydi.

Bu defa onu panter kadar yırtıcı, belki de ondan daha korkunç olan Kraliçe öldürmeye gidiyordu.

Kraliçe Luçya, Angela'nın odasının bulunduğu koridorun köşesini dönünce bir nöbetçi ile karşılaştı.

Asker karşısında Kraliçeyi görür görmez toparlandı onu saygı ile selâmladı. Kraliçe:

"Bu çok fena... Adam, Angela'nın odasına girdiğimi görürse bütün planım alt üst olur" diye düşündü. Sonra, sert bir sesle sordu:

- Burada ne yapıyorsun?

- Nöbetteyim Karliçem...

- Öteki nebötçiler nerede?

- Hepsi yangını söndürmeye gitti...

- İyi.. Sen hiç bir yere kımıldama öyleyse...

- Zaten emir böyle efendim...

Birden muhafızın gözleri dehşetle büyüdü. Esmer yüzünü korkunç bir ölüm ıstırabı kapladı:

- Aaah...

Kraliçe yürür gibi yapmış, sonra birden şimşek gibi dönerek elindeki bıçağı nöbetçinin kalbine saplamıştı.

Adam, bir kütük gibi cansız yere yuvarlandı.

Kraliçe eğilip, kanlanan elini ve kızıla boyanan bıçağını onun elbisesine sildikten sonra, yırtıcı bir kaplan gibi hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Nöbetçiyi öldürmekle iyi yaptığını düşünüyordu. Angela'yı öldürürken, geride, kendisini ele verebilecek bir tanık bırakması büyük hata olurdu.

Fakat ummadığı bir rastlantı, Kraliçe Luçya'nın planının yine alt üstü etti.

Büyük bir ıstırap içinde, geç kaldığını düşündü.

Çünkü aynı anda Voyvoda Vilad, Angela'nın odasına girmiş, Kraliçe bunu uzaktan görmüştü.

Artık yapabileceği bir şey yoktu...

Kalbi, büyük bir kıskançlık duygusu ile köpürdü.

Voyvoda içeri girdiği sırada, Angela salonun ortasındaydı.

Adam genç kıza doğru yürürken, "Artık her şey aydınlığa çıkacak" diye düşünüyordu. "Ya beni sevdiğini söyleyip ayaklarıma kapanacak, ya da onu öldüreceğim,,

Angela, Voyvoda'yı görür görmez, garip bir duyguyla onun kendisini öldürmeye geldiğini anlayarak ürperdi.

Ona iğrenerek bakarken, bir kurtulma çaresi, bir korunma aracı olup olmadığını düşündü. Hiç bir şeyin kendisini kurtaramayacağını anlayarak sessizce ölümü bekledi.

Birden aklına Kara Murat geldi. Şu anda kimbilir neredeydi? Belki de ölmüştü... Belki değil, muhakkak ölmüştü... Çünkü askerler, yabancıların barut fıçılarının patladığı odada nasıl paramparça olduklarını birbirlerine anlatırken duymuştu.

Voyvoda boğuk bir sesle:

- Yıllardır beraber yaşıyoruz Angela, dedi. Ama

bu süre içinde bütün fedakarlıklar hep benden geldi. Bir defa olsun beni sevdiğini söylemedin. Üstelik son defa o yabancı herifle sevişmeye kalkıştın. Belki de seviştin. Beni aldattın.

Angela cevap vermedi, kollarını göğsü üzerinde kavuşturarak başını çevirdi.

Voyvoda birden şaşırdı. Genç kadının bu korkusuz hali onu çılgına çevirdi. Kılıcını çekti:

- Vay orospu vay! Af dileyeceğin yerde surat asıyorsun... Hemen dizlerime kapanıp, Kara Murat, demen o köpeği sevmediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?

Kara Murat adını duyunca Angela titredi... Ruhunda sanki bir şimşek çaktı. Bütün kadınlık duyguları bir anda uyandı. Sakin bir sesle:

- Kara Murat'ı seviyorum, dedi.

Bu isyan eden kalpten fışkıran çılgın bir sesti.

Voyvoda o dakikada kalbinin kıskançlıkla burkulduğunu hissetti.

Kulaklarını trajik uğultular kapladı, gözleri kararda, kılıcını kaldırarak haykırdı:

- **Madem ki beni sevmiyorsun, öyleyse öleceksin!**

Genç kadına vurmak üzereydi...

Fakat o anda garip bir şey oldu.

Kalkan kılıçlı kolu inmedi... Büyüyen gözleri, aynı tarafta kımıldayan perdeye takıldı.

Nefes bile almadan, durarak, daha dikkatli baktı.

Usul usul oynayan perdenin arkasında biri vardı.

Voyvoda'nın alnında soğuk terler birikti.

Kimdi bu? Kara Murat mıydı yoksa?

Hayır, hayır!... Olamazdı!... O ölmüştü çünkü!..

Peki öyleyse kim? Bir başka âşık mı?

Bu düşünce beynini alev gibi yaktı.

Demek Angela'nın başka bir âşığı daha vardı!

Saçları öfkeden diken diken olarak usul usul perdeye doğru yürümeye başladı. Vücudunun her yanı titriyordu... İyice yaklaştıktan sonra kılıcını olanca gücüyle perdeye sapladı.

Kılıç önce perdeyi deldi, sonra onun arkasındaki yumuşak cisme saplandı.

Korkunç bir çığlık salonun camlarını titretti..

Öfkeden kudurmuş bir hale gelen Voyvoda, kılıcı sapladığı yerden çekerken, perde ile birlikte yumuşak bir cismin yere yığıldığını gördü.

Perdenin altından bir kan şeridi süzülmeye başladı...

Angela, kıpkızıl olan perdeye dehşetle bakarak yüzünü elleriyle örtmüştü...

Voyvoda, kılıcının ucuyla kalın kumaşı kaldırırak yana iterken vahşi bir gülümsemeyle aralanan dudakları arasından Angela'ya seslendi:

- **İşte sevgilini öldürdüm!**

Göğsünü gururla şişirdi.

Yerdeki cesete baktı, birden gözleri yuvalarından dışarıya fırlar gibi oldu. Boğuk bir sesle:

- **Bu da ne? diye bağırdı.**

Şimdi titriyor, dizleri birbirine vuruyordu:

- **Olamaz, olamaz! diye sayıklar gibi mırıldandı.**

Öldürdüğü erkek değil, bir kadındı.

...Ve bu kadın Kraliçe Luçya idi.

Voyvoda'ya dikilen camlaşmış gözleri sanki "Bana nasıl kıydın?" demek ister gibi bakıyordu.

Kraliçe kininin ve merakının kurbanı olmuştu.

Angela'yı öldürmeye giderken, Voyvoda'nın kendisinden daha önce salona girdiğini görünce, büyük bir kıskançlık alevi damarlarını tutuşturmuş, "Acaba ne konuşacaklar?" diyerek arka kapıdan dolaşıp, yerlere kadar uzanan kalın perdenin arkasında gizlenmişti.

Voyvoda, bir dakika kadar taş kesilmiş gibi durduktan sonra Angela'ya dönerek:

- Sıra sana geldi küçük orospu! diye haykırdı.

Voyvoda'nın kılıcı şimşek gibi parladı, Angela'nın elbisesini yırtıp, göğsünde kanlı bir iz bıraktı.

Sivri çelik, ete yarım santim kadar gömülmüş ve kan çıkarmıştı...

Voyvoda kılıcını ekrar savururken bağırdı:

- Hemen öldürmeyeceğim seni. Her tarafını santim santim doğrayacağım! Ayaklarıma kapanıp yalvaracaksın!

Kılıç bu kez, genç kadının boynunda iz bıraktı.

Angela inliyor, hıçkırıyor, sarsılıyordu.

Her yanı kana bulanmıştı. Fakat yalvarmıyordu.

Bu durum Voyvoda'yı daha da kızdırdı. Kuduran bir öfke ile saldırdı, bir çekişte elbiselerini yırtıp ayaklarının dibine indirdi.

Angela'nın diri göğüsleri şimdi arzuları kamçılayan bir şekilde titreyerek ortaya çıkmıştı.

Voyvoda bu güzel göğüslere iştahla baktı. Fakat ne yazık ki, onlar artık hiç bir zaman kendisinin olmayacaktı.

Tekrar öfkeye atıldı, arka arkaya inen kılıç darbeleri memelerinde ustura gibi kanlı izler bıraktı.

Yaraların derin olmaması için bütün dikkatini kullanıyor, vuruşlarını son derece hesaplı yapıyordu. İntikam zevkini yudum yudum tatmadan kadının ölmesini istemiyordu.

Angela, etinin her delinişinde inliyor, duyduğu acı ile attığı çığlıklar salonda çınlıyordu.

Artık ölecekti. Bundan şüphesi yoktu.

Hiç değilse işkence çekmeden ölseydi.

Çıplak göğüslerini elleriyle kapamaya çalıştı.

Voyvoda kükredi:

- İndir ellerini!

Sonra kılıç tekrar kırbaç gibi indi. Ellerinin üzerinde kanlı çizgiler açıldı.

Angela gözlerinde yaşlar boşanarak haykırdı:

- Öldür beni! Öldür! Nasıl öldürürsen öldür. Senden korkmuyorum. Senden nefret ediyorum.

Gözleri alev gibi yanıyordu. Bağırmaya devam etti:

- Seni aldattım! O yabancıyla, Kara Murat'la aldattım. Bu yüzden hiç pişman değilim. Çünkü o sana benzemiyor. O tam bir erkek. Senin gibi iğrenç biri değil....

Voyvoda bu ağır sözlere kızmadı:

- Beni tahrik ederek ölüme çabuk kavuşacağını sanıyorsan aldanıyorsun. Bu oyunu yutmam

Sonra kılıcıyla kanlı bir iz daha açarak, korkunç bir sesle bağırdı:

- Gelsin de, Kara Murat denen o köpek seni kurtarsın bakalım.

Sakin bir ses:

- Geldim! dedi.

Voyvoda dondu kaldı. Kararan bakışlarını, titreyerek sesin geldiği yöne çevirdi...

Angela da büyük bir şaşkınlık içinde baktı, gözlerinde bir sevinç parıltısı dolaştı.

İkisinin de ağzından aynı feryat fışkırdı:

- Kara Murat!..

Birdenbire açılan kapıdan içeri genç bir adam girmişti. Yüzü karmakarışık, gözleri ateş içinde, tanınması güç olan bu adam gerçekten Kara Murat'tı.

Tarkan

YAZAN ve ÇİZEN: Sezgin Buruk

HONORIYA'nın YÜZÜĞÜ

Tek gözlü adam Tarkan'ı içeriye bırakıp gitti. Arkasından demir kafes gürültüyle indi..

BURAYA DÜŞTÜĞÜNE PEK MEMNUN OLMAMIŞA BENZİYOR. HAKLIDA ZAVALLI ÇABUK HARCANACAK!

BUNLARIN NİYETİ HIR ÇIKARIP, BENİM GÜCÜMÜ TARTMAK. ZORA DÜŞMEDEN ONLARLA BİR UĞRAŞA GİRMEMELİYİM.. FAKAT BU ŞİŞKO LİSİYUS UN ÇOK TEHLİKELİ BİR ADAM OLDUĞU ANLAŞILIYOR. SEVGİLİ KURTUMU NE YAPTI ACABA?

İçeride bütün Gladiyatörler bu yeni gelen yabancının etrafına toplanmaya başladılar. Davranış ve alaylı konuşmalarıyla onu kışkırtmak istedikleri belliydi.

Birden taş duvarların karanlık bir köşesinden korkunç bir kahkaha patladı. Kahkahayı atan dev yapılı bir zenci Gladiyatördü...

..Oturduğu yerden ağır ağır doğruldu, gelip Tarkan'ın başına dikildi.

HAH HAH HAAAA!... MERAK ETME YABANCI SENİN ARENADA, BIÇAK ALTINDA CAN ÇEKİŞMENE LÜZUM KALMIYACAK. HAH HAH HAAA!..

İŞTE BU BELADAN KAÇINMAYA İMKÂN YOK ŞİMDİ!

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

HEY, BU ADAM KAPLAN GİBİ YIRTICI, KOCA KOMBOYA GÖZ AÇTIRMIYOR!
ŞİMDİ DE ELİNDEN TAŞI ALDI.
Tarkandan Müthiş bir kafa darbesi yiyen zencinin dünyası karardı, sendeledi kolları gevşedi. Tarkan olanca gücüyle taşa abandı, koca taş zencinin üzerinden aşıp gürültüyle geriye devrildi.

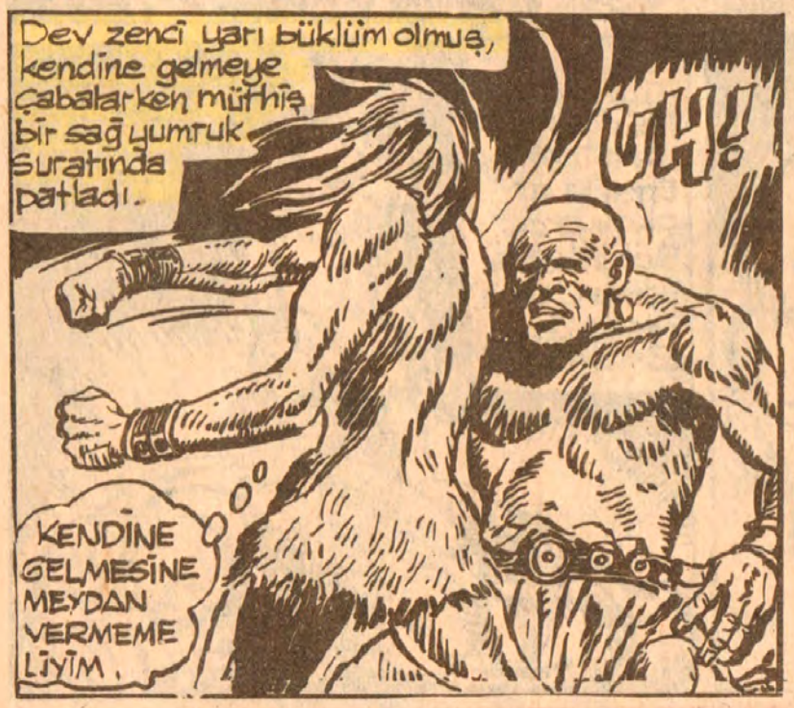
Dev zenci yarı büklüm olmuş, kendine gelmeye çabalarken müthiş bir sağ yumruk suratında patladı.
UH!
KENDİNE GELMESİNE MEYDAN VERMEMELİYİM.

KÜT!
Yumruğu yiyince zencinin dizleri daha da büküldü. Tarkan'ın bu defa aynı şiddetle sol yumruğu dev zencinin suratına indi.

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

KAZAR

Kazar, çocukluğundan beri ormanda yaşamaktadır. Kız arkadaşı Şanna ise, hayvanat bahçesinde veteriner olarak çalışırken, sekiz yıl önce o da şehir hayvatını terkederek ormana gelmiştir..

Cennette bir yabancı

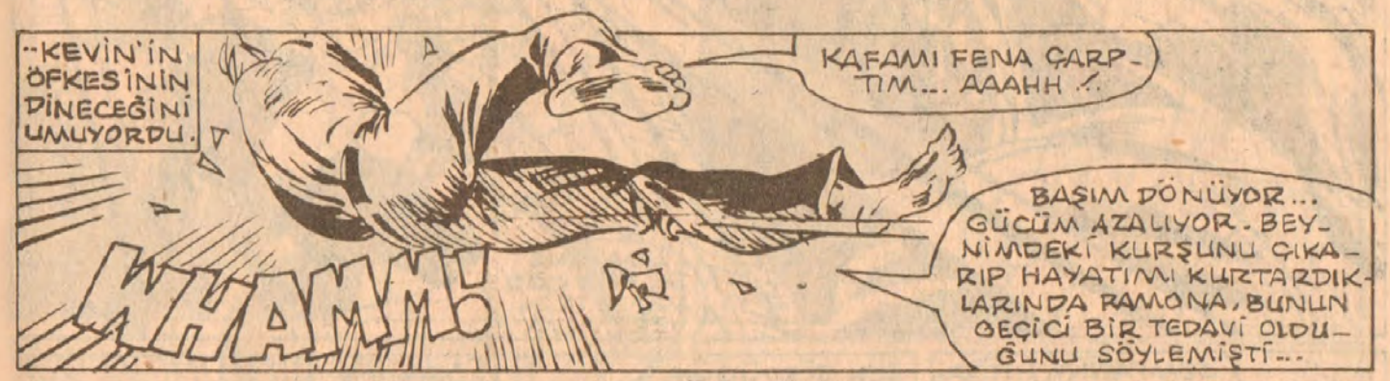

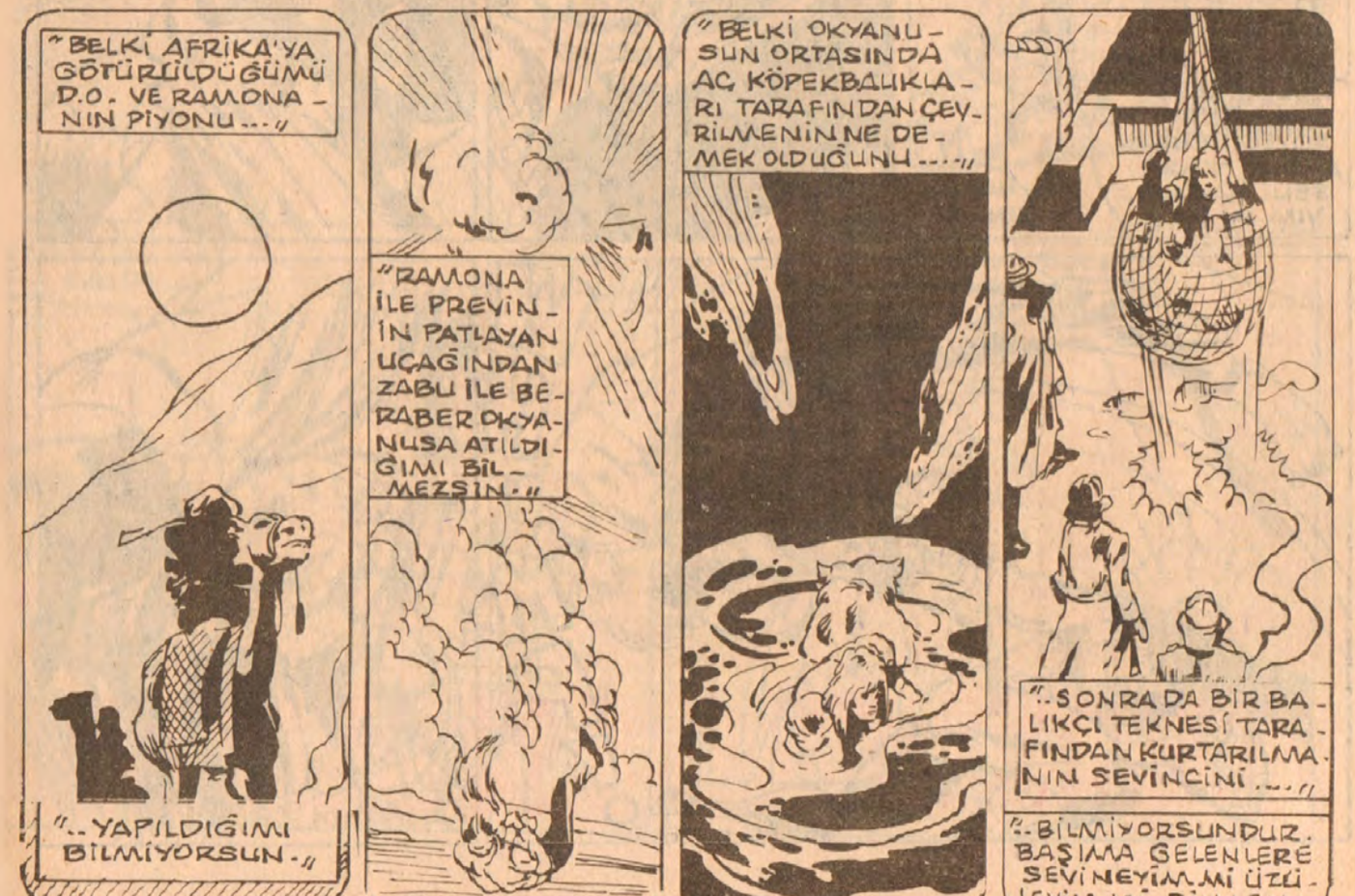

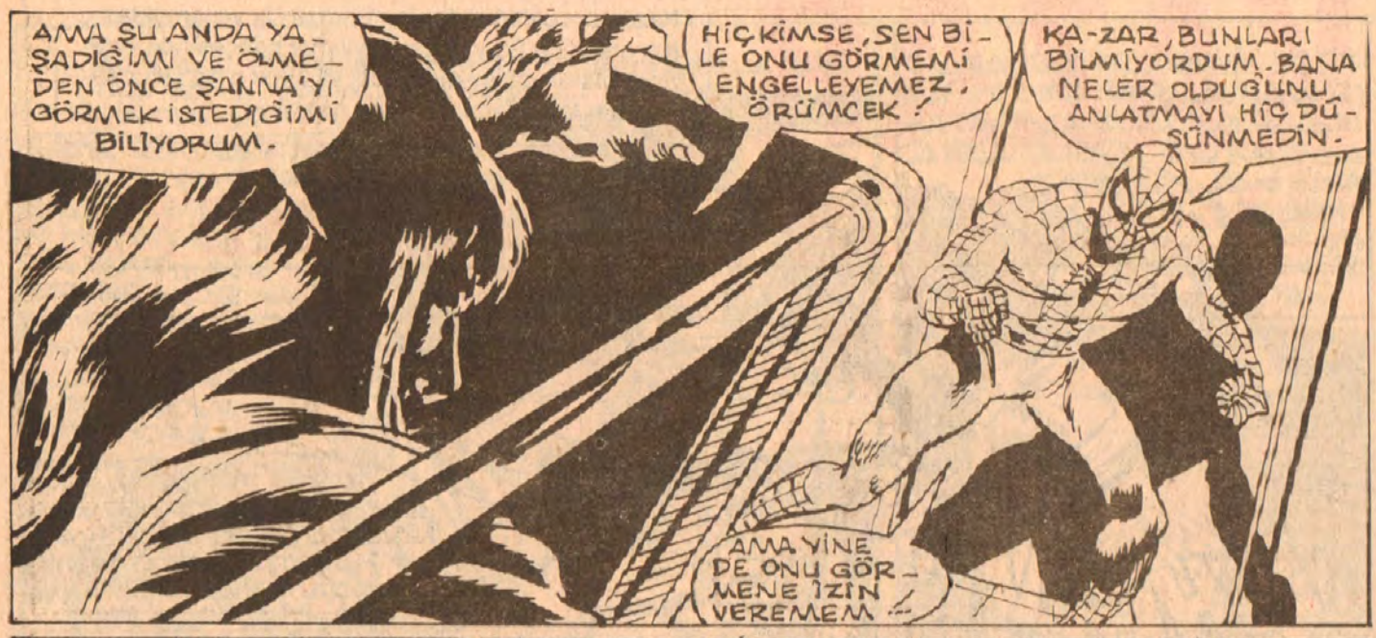
AMA ŞU ANDA YAŞADIĞIMI VE ÖLMEDEN ÖNCE ŞANNA'YI GÖRMEK İSTEDİĞİMİ BİLİYORUM.
HİÇ KİMSE, SEN BİLE ONU GÖRMEMİ ENGELLEYEMEZ, ÖRÜMCEK!
KA-ZAR, BUNLARI BİLMİYORDUM. BANA NELER OLDUĞUNU ANLATMAYI HİÇ DÜŞÜNMEDİN.
AMA YİNE DE ONU GÖRMENE İZİN VEREMEM...

SEMPATİNE İHTİYACIM YOK. ŞANNA'YI GÖRMELİYİM. BENDEN NE SAKLIYORSUN, ÖRÜMCEK?
ONU NEREYE SAKLADIĞINI SÖYLEYECEKMİSİN, YOKSA SENİ HAKLAYAYIM MI HA...
HAKLAMAK MI?

SEN GÖRDÜĞÜM EN GÜÇLÜ İNSANLARDAN BİRİSİN KA-ZAR. AMA SÜPER GÜÇLÜ BİRİYLE BOY ÖLÇÜŞEMEZSİN...

YAA... KİM DEMİŞ?

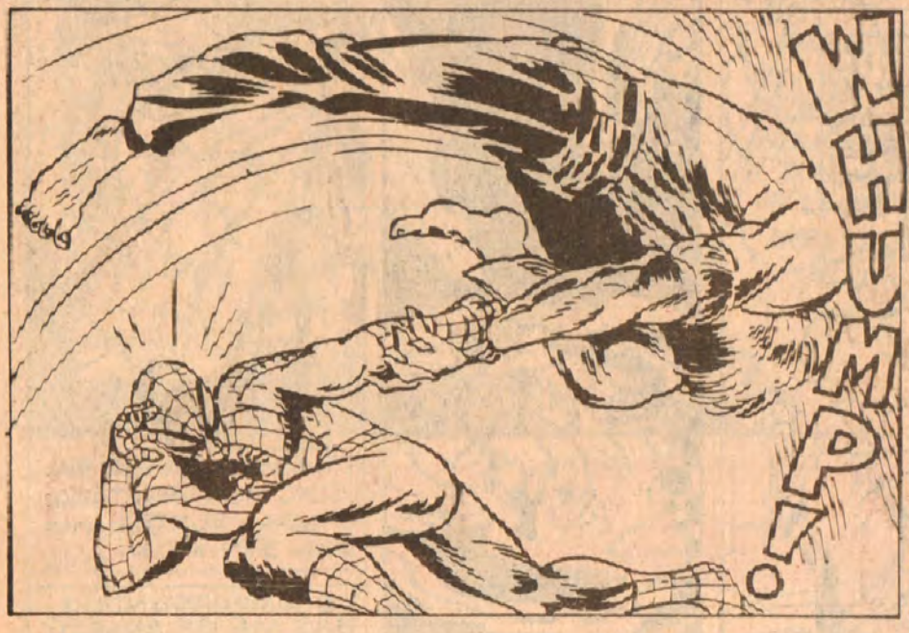
WHUMP!

AAH! ACIDI...

BOŞUNA UĞRAŞMA KA-ZAR. BU DUYGUYU İÇİNDEN SİLİP ATMALISIN. İSTERSEN YÜZÜME BİR YUMRUK PATLAT, SONRA OTURUP İNSAN GİBİ KONUŞALIM...

ÖRÜMCEK ADAM KAZAR'A BAKTI. KA-ZAR DA SESSİZCE ONU SÜZÜYORDU...

SONRA...
SMASH!

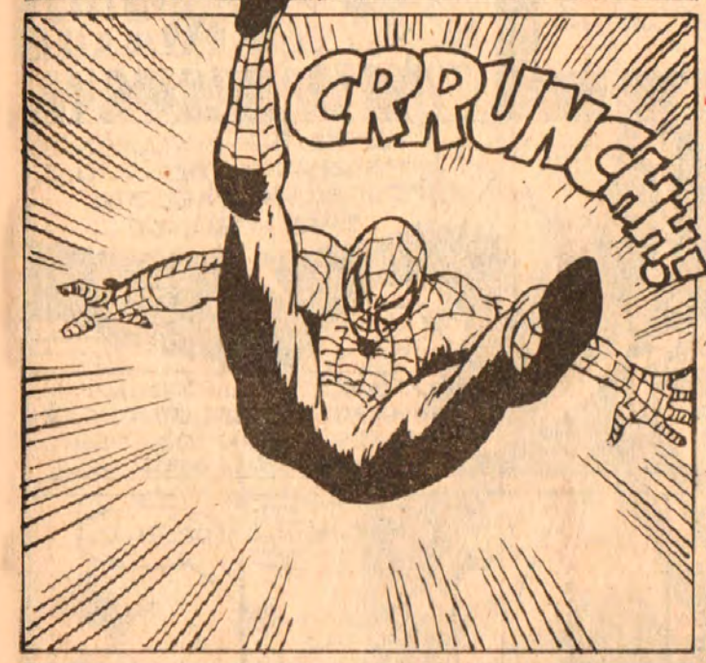
CRRUNCH!!

İYİ YUMRUKTU...
ŞİMDİ İYİ MİSİN?

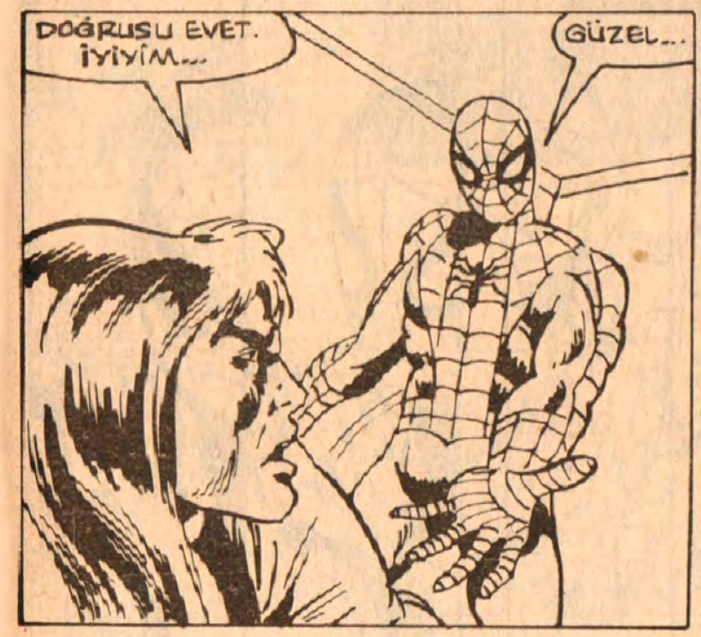
DOĞRUSU EVET. İYİYİM...
GÜZEL...

DİNLE... AMACIM, ŞANSA'YI SENDEN UZAK TUTMAK DEĞİL. AMA BAŞINA GELENLERİ BİLMİYORSUN...
ÖYLEYSE ANLAT...

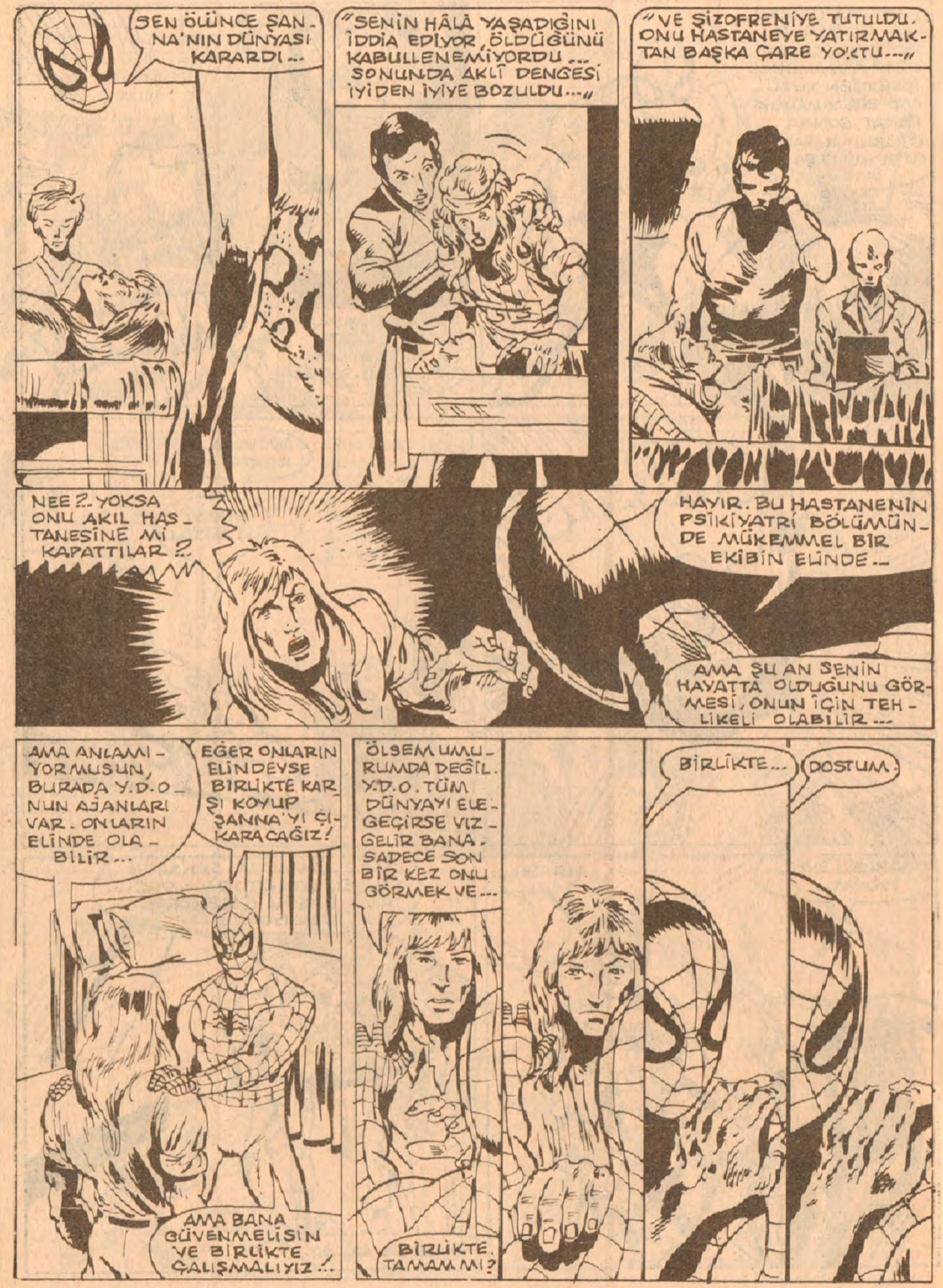
SEN ÖLÜNCE ŞANNA'NIN DÜNYASI KARARDI...
"SENİN HÂLÂ YAŞADIĞINI İDDİA EDİYOR, ÖLDÜĞÜNÜ KABULLENEMİYORDU... SONUNDA AKLÎ DENGESİ İYİDEN İYİYE BOZULDU..."
"VE ŞİZOFRENİYE TUTULDU. ONU HASTANEYE YATIRMAKTAN BAŞKA ÇARE YOKTU..."
NEE?.. YOKSA ONU AKIL HASTANESİNE MI KAPATTILAR?
HAYIR. BU HASTANENİN PSİKİYATRİ BÖLÜMÜNDE MÜKEMMEL BİR EKİBİN ELİNDE...
AMA ŞU AN SENİN HAYATTA OLDUĞUNU GÖRMESİ, ONUN İÇİN TEHLİKELİ OLABİLİR...
AMA ANLAMIYORMUSUN, BURADA Y.D.O'NUN AJANLARI VAR. ONLARIN ELİNDE OLABİLİR...
EĞER ONLARIN ELİNDEYSE BİRLİKTE KARŞI KOYUP ŞANNA'YI ÇIKARACAĞIZ!
AMA BANA GÜVENMELİSİN VE BİRLİKTE ÇALIŞMALIYIZ!..
ÖLSEM UMURUMDA DEĞİL. Y.D.O. TÜM DÜNYAYI ELE GEÇİRSE VIZ GELİR BANA. SADECE SON BİR KEZ ONU GÖRMEK VE...
BİRLİKTE. TAMAM MI?
BİRLİKTE...
DOSTUM.

AZ SONRA KORİDORDA...
ORADA NE KOMİK OLDUĞUNUN FARKINDA MISIN ?..
KENDİN YAPAMADIĞIN İÇİN KISKANIYORSUN...
ŞŞŞT! BİRİ GELİYOR...!

KALP KRİZİ...! ÇABUK YOLU AÇIN...!

MAVİ KOD! ACİL DURUM! MAVİ KOD! ACİL DURUM!
BÖYLE OLMAYACAK. BAŞKA YOLDAN GİTMELİYİZ...
HANGİ YOL ?..
BAŞKA NE YOL VAR ?..

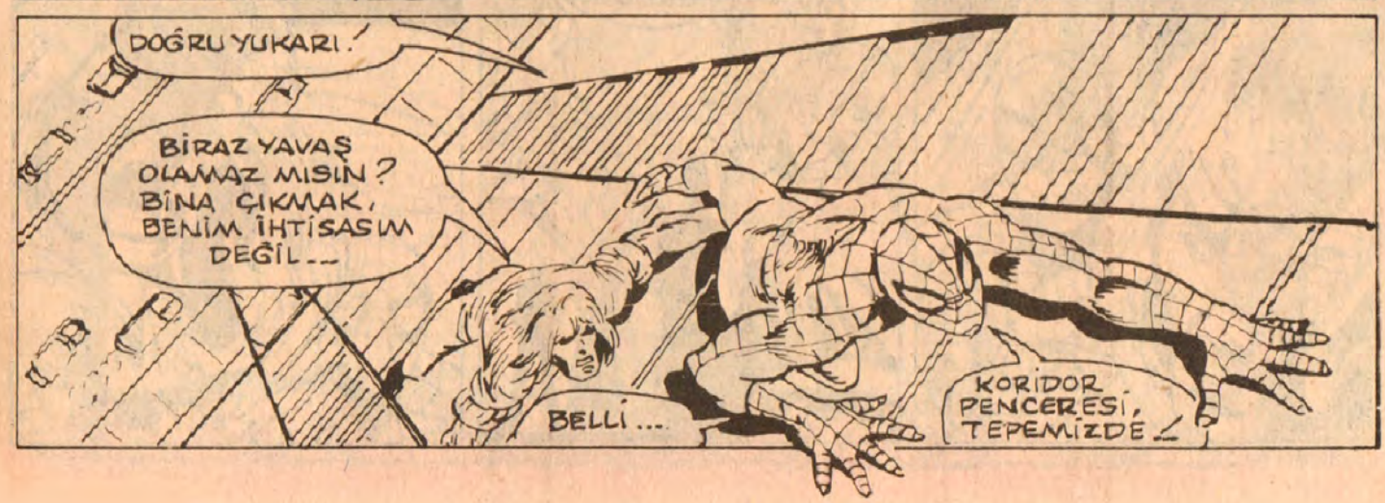
DOĞRU YUKARI!
BİRAZ YAVAŞ OLAMAZ MISIN? BİNA ÇIKMAK, BENİM İHTİSASIM DEĞİL...
BELLİ...
KORİDOR PENCERESİ, TEPEMİZDE...!

ÜFF! DEMİRLERE İYİ NUMARA ÇEKMİŞSİN...
BAŞKA NUMARALARIM DA VAR.

ŞANNA'NIN ODASI KORİDORUN SONUNDA.
SESSİZ OL! KİMSE BİZİ DUYMAMALI. TAMAM MI?

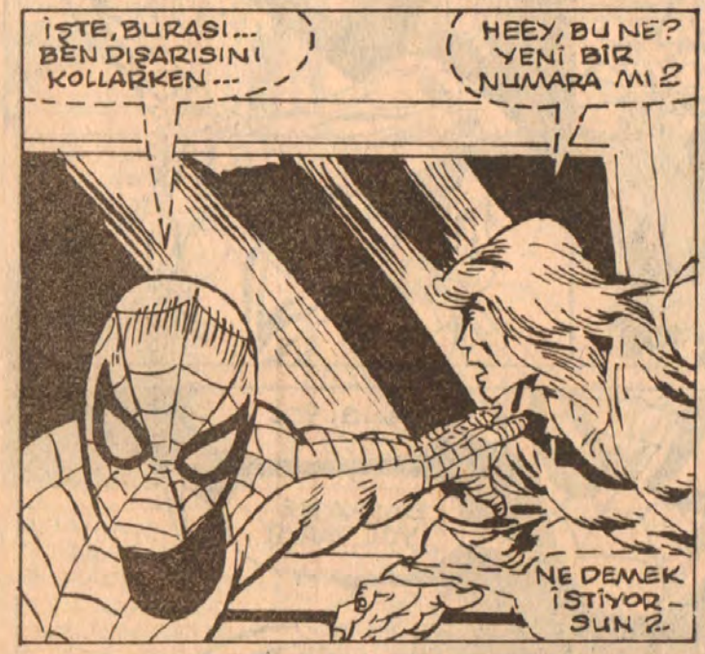
İŞTE, BURASI... BEN DIŞARISINI KOLLARKEN...
HEEY, BU NE? YENİ BİR NUMARA MI?
NE DEMEK İSTİYORSUN?

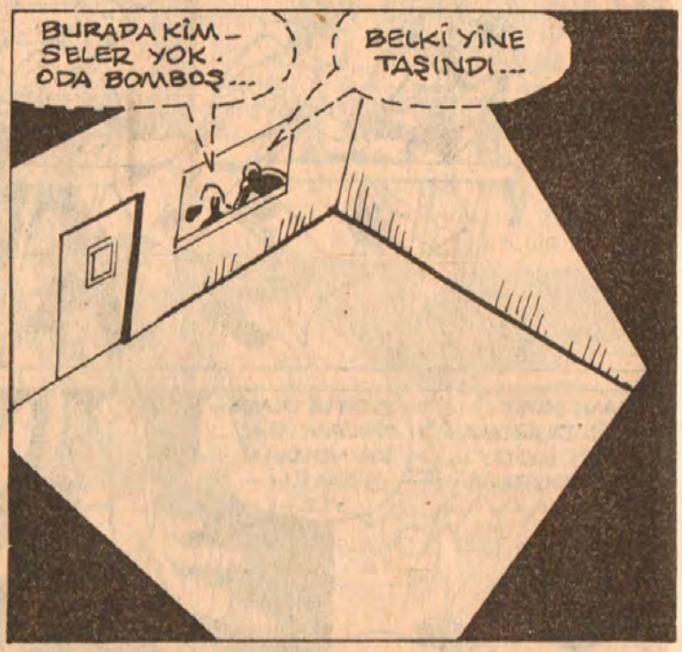
BURADA KİMSELER YOK. ODA BOMBOŞ...
BELKİ YİNE TAŞINDI...

NEREYE TAŞINDI?
KAZAR... DİKKATİ ÇEKİYORSUN!

PSİKİYATRİ HASTALARI TEKER TEKER ÇIKIYORLARDI...
SARI SAÇLI OLAN BENİM EŞKİ KOCAM OLAN HARRİ. HEP BÖYLE SİNİRLİDİR.

ANİDEN KORİDORUN SONUNDAN GELEN BİR SES...
AAAIIEEEEEE!
ŞANNA BU! ŞANNA!

ALKAN'IN HAZİNESİ

Yazan ve Çizen:
Abdullah TURHAN

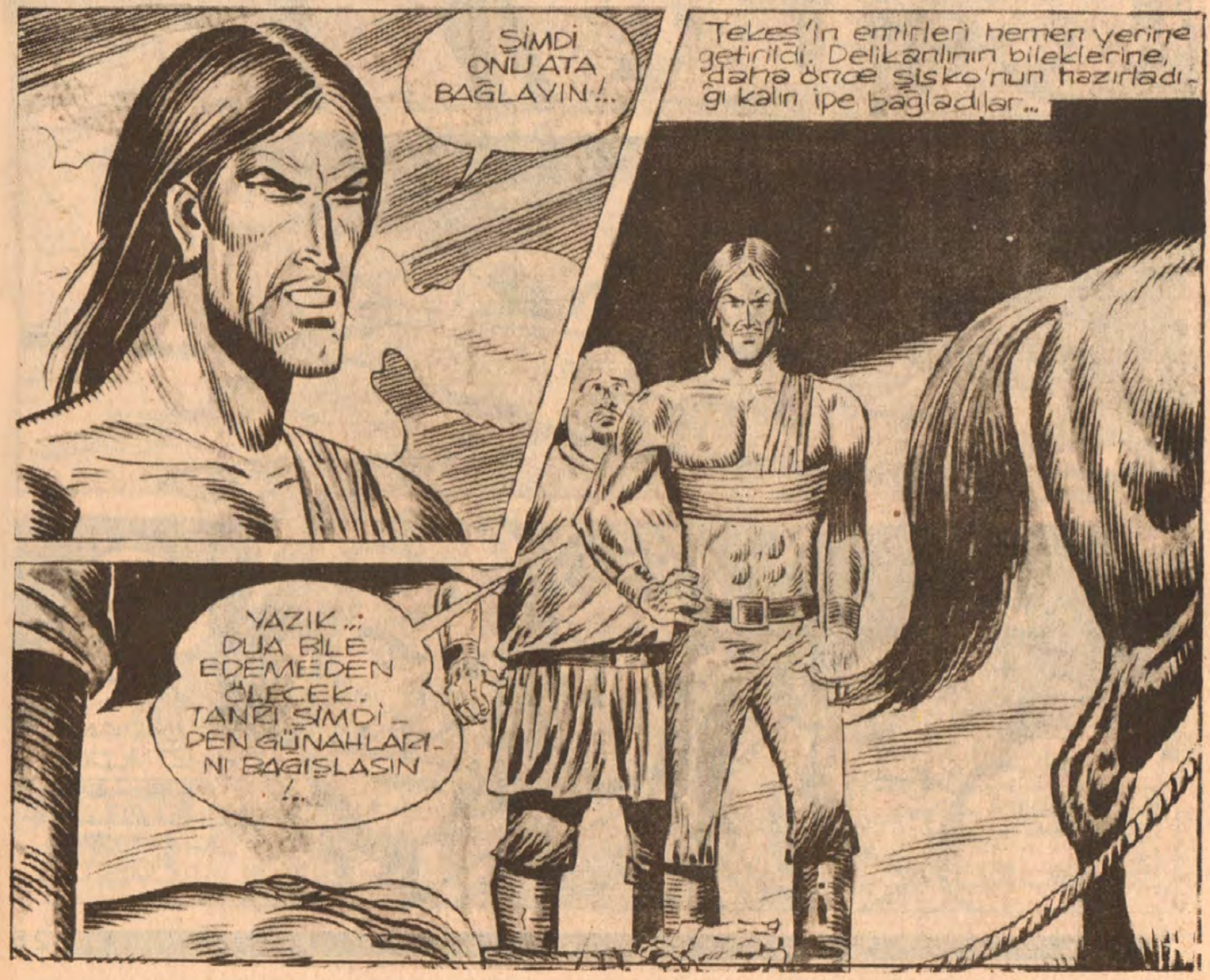

... ve Tekeş yerden aldığı bir dal parçasını atın kaba etine olanca gücü ile indirdi ...

DEEEEEH!..

Hayvan büyük bir kişneme ile karanlıklara doğru dörtnal koşmaya başladı...

BUNU HAKETTI!.. BAŞKASININ İŞİNE BURNUNU SOKMASAIDI...

ONDAN KURTULDUM. TEKEŞTEKİ HAZİNELER BANA DAHA CAZIP GELMİŞTİ...

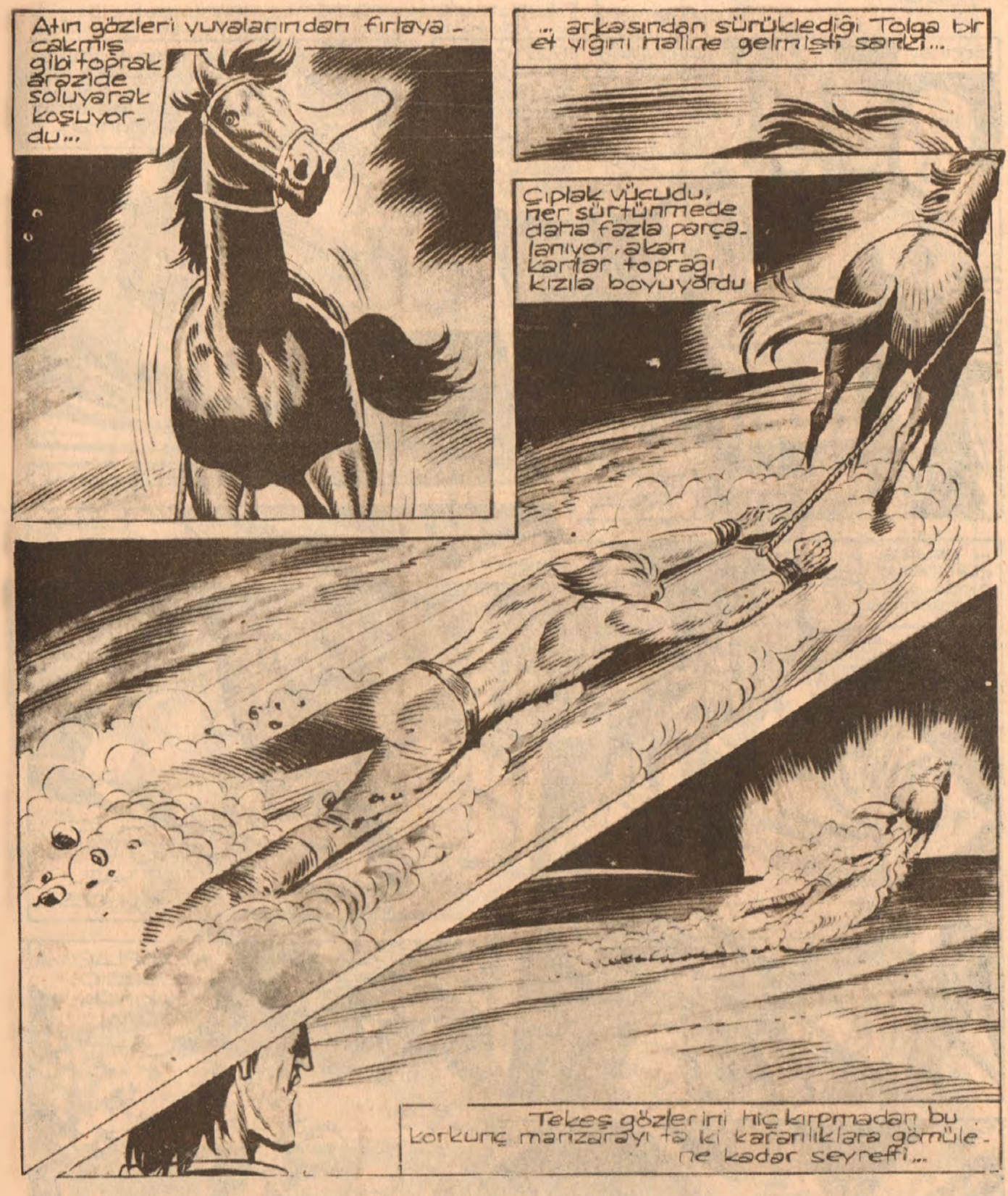

Tarkan
KARA MURAT

BİLKA Limited Şti. adına sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: Samet Koçyiğit
Çarşamba Günleri Çıkar

YÖNETİM: KUTLUGÜN SOK. NO. 25
SULTANAHMET - İSTANBUL
Basıldığı Yer: Uygun Basın ve Ticaret Limited Şirketi

Neşredilen resimli roman yazı ve resimlerin her hakkı Bilka Bilim - Kültür - Araştırma ve Yayıncılık Limited Şti'ne aittir.

Sonra...
YARINDAN TEZİ YOK HAYVAN ARAMAK İÇİN CİVARI TARAMALIYIZ... BİR AN ÖNCE BURADAN GİTMELİYİZ. KAÇIRDIĞIMIZ KIZ BİZİ HABER VEREBİLİR...
İLK NÖBETİ SEN TUT ŞİŞKO
Gecenin soğuğu etrafa iyice çökmüştü. Şişko, üç kişinin uyuduklarına emin olduktan sonra...
... usulca kulübeye girdi... ve az sonra...
BURASI BANA GÖRE BİR YER DEĞİL. ONLARIN YASANTILARINA AYAK UYDURMAK BENİ YORUYOR.
CANIMI YOLDA BULMADIM... MERT İNSAN KALMAMIŞ BU DÜNYADA...
BİR TANE VAR... EĞER YAŞIYORSA...
HESAPLARIMA GÖRE O YAKINDA OLMALI...

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Tarkan

KARA MURAT

CİLTLERİ

Bilindiği gibi Tarkan ve Kara Murat Dergilerinin 1 - 2 - 3. Ciltlerini daha önce yayınlamıştık. Haziran Ayındada 4. Ciltleri yayınlayacağız.

Ciltleri Haziran 1992 den itibaren bütün satıcılarda bulabilirsiniz.